

den ærede sidste Taler berørte, nemlig at denne Lov er beregnet paa at skulle gjælde for mange Aar. Det er efter min Formening meget vanskeligt nu at vedtage et saadant nyt Massineri som det, der her er Tale om, der griber dybt ind i alle de borgelige Forhold, thi vi kunne endnu, troer jeg, umuligt have nogen stor Erfaring og Sagkundskab i disse Forhold. Vi hør derfor neppe heller slaae Bestemmelserne fast for en lang Tid; thi vel ved jeg, at Loven vil kunne forandres ved igjen at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, men den maa dog have medført en heel Deel Besvær og Ulempe, forinden man griber dertil, hvis der ikke er taget et udtrykkeligt Forbehold derom; det vilde derfor vistnok være godt, i Loven at bestemme en vis Tid, i hvilken den skal gjælde — jeg har tænkt mig en Tid af 5 Aar —, men at den saa, naar den Tid var forløben, og man da havde indbundet en vis Erfaring, skulde underkastes en Revision af den lovgivende Forsamling. — Vanskeligheden ved Sagen ligger uægteligt i, hvorledes man skal faae Indtægten frem, og jeg maa i saa Henseende ganste henholde mig til, hvad den ærede næstforegaaende Taler (Tobiesen) hittede. Vel er der vistnok i § 6 opstillet nogle Bestemmelser, hvorved man i alt Fald for Landets Bedkommende vil søge at mødarbejde, at Skatteindtægten holdes skjult, men af de Grunde, som den ærede Taler udviklede, troer ikke heller jeg, at de ville være aldeles fyldestgjørende. Idet jeg omtaler denne Bestemmelse angaaende Hartkornet, tør jeg som Repræsentant for Bornholm ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at Hartkornet der er sat til omtrent $\frac{1}{3}$ lavere i Værdi end i det øvrige Land, og at der derfor, hvis Bestemmelserne i § 6 bibeholdes, bør optages en Forstrift om en Reduction af Hartkornet paa Bornholm for at bringe det ind under det samme Forhold, som findes Sted i det øvrige Land. — Jeg troer heller ikke, at de 2 Procent, som ved Forslagets § 2 ere tilføjede Communerne, ville være tilstrækkelige til at bringe Indtægten frem, og jeg henholder mig ogsaa med Hensyn hertil til de allerede af de tidligere Talere anførte Grunde, idet jeg dog derhos ikke skal lade uomtalt, at det vistnok vil være formeget at forlange af de communale

Authoriteter, at de skulle paaligne en Skat til Fordeel for Staten uden Godtgjørelse. Det er, som det af den ærede sidste Taler blev anført, en ikke ringe Byrde for Skatteligningscommissionerne paa Landet, at være samlede i flere Dage for at paaligne en saadan Skat. I de mindre Kjøbstæder ere Skatteligningscommissionensmedlemmerne ofte Haandværksfolk, for hvem Tiden er meget kostbar, og til dem at ville stille et Forlangende om, gratis at paaligne en saadan Skat, maa derfor vistnok ligeledes kaldes ubilligt. Derimod troer jeg, at dette Hensyn vilde bortfalde, og at det Hensyn, der ligger til Grund for de 2 Procent i § 2 og for Bestemmelsen om Hartkornsberegningen i § 6, vilde blive langt bedre fyldestgjort, naar Loven, som af den ærede næstforegaaende Taler (Tobiesen) anført, istedetfor at fremtræde som en Lov om en Indkomstskat til Staten, blev ombannet til at give Regler for den Deel af Communerne Beskatning, der stæer efter Formue og Leilighed; Indtægten vilde da komme frem af sig selv, idet Alle vilde være interesserede deri. Jeg troer, at vi dog snart alligevel maae komme til at give saadanne Bestemmelser om den communale Skatteligning; vi have allerede for nogle Aar siden vedtaget en Bestemmelse, som synes at maatte føre dertil, nemlig Loven af 21de Februar 1863 om den communale Beskatning i Kjøbstæderne, i hvis § 17 det hedder, at de Udgifter, som skulle udredes af Communerne, der ikke blive dækkede ved deres øvrige Indtægter eller ved den Skat, som deri foreskrives af Grundene, skulle tilveiebringes ved en alle Indvaanere efter eensartede Regler omfattende Ligning. Der synes heri, som sagt, at ligge en Bestemmelse om, at der skal affattes eensartede Regler for Ligningen. Men spørges der nu om, hvilke Regler der da skulle opstilles for denne, saa troer jeg, at den gamle Regel, der anvendes i Communerne for det Slags Skatters Tilveiebringelse, nemlig Reglen om deres Ligning efter Formue og Leilighed, er den bedste. Hvis vi ville gaae omkring og spørge i Communerne, troer jeg, at vi overalt vilde faae dette Svar. Formue- og Leiligheds-skatten, saaledes som den nu haves, er dog ikke saa god, som den burde og kunde være, thi den lignes i de allerfleste Tilfælde efter et blot og